

LAURA LINDSTEDT

Oneiron

Fantezie despre primele
secunde de după moarte

Traducere din limba finlandeză și note de

Sigrid Crasnean

Editura Paralela 45

Dansuri macabre

Imaginează-ți că ești pe jumătate oarbă. Dioptrii minus unsprezece. Imaginează-ți camera întunecată de la oftalmolog în care ți se examinează vederea. Te așezi pe un scaun confortabil de piele și te temi că-ți vei pierde vederea pe de-a-ntregul. Ți-ai pus ușor vechea pereche de ochelari pe masă. Ramele de plastic, acum zece ani de un albastru electric, sunt zgâriate. Ai lipit unul din brațe cu bandă, ai colorat banda cu un marker albastru. An de an ai preferat să vezi tot mai rău decât să afli cum stai de fapt cu vederea. Ai alungat gândul mersului la oftalmolog precum alții tot amână mersul la stomatolog. Îi cunoști și pe aceștia. Le miroase gura, o știi și ei, de aceea vorbesc mereu aproape, mormăind, uitându-se în jos. Fac un pas înapoi atunci când cineva se apropie prea mult. Iarăși ai amânat să-ți verifici vederea. De la un an la altul te porți tot mai straniu, ești tot mai zăpăcită, asta e explicația ta. Imediat ce apare silueta unui om la orizont, îți cobori privirea în pământ, ca să fii sigură. Prietenii îți fac jocul, spun: Iarăși ești cu capul în nori? Alo, e cineva acasă? Își flutură mâna prin fața ochilor tăi, ca și când ar curăța zăpada de pe parbriz. Tu râzi și le spui ce te preocupă de data asta. Bineînțeles că minți. Cel puțin un pic. Dai detalii imaginare mai mult decât ar fi necesar. Nu vrei să-ți aduci aminte că adevărul nu e în ceață, în întuneric și băjbăială, ci de o claritate îngrozitoare. Nu vrei să recunoști că ei te văd pe tine, dar tu nu vezi, nu acum, poate că nu vei mai vedea niciodată. Ești înspăimântată. Te temi că se vor termina lentilele puternice, fundurile de borcan, lentilele cu minus. Poate că urmează să-ți ofere un baston alb, îți vor recomanda să-ți iei un câine drept ghid, un cântar cu voce pentru baie, abțibilduri pentru tastatură... Totuși, nu te gândi la astfel

Inimă, o, inimă!

Rosa Imaculada reuși să o calmeze pe Ulrike. Rosa Imaculada, care avea tendința să reacționeze isteric, era de data aceasta surprinzător de calmă. Se așeză lângă Ulrike și o cuprinse cu brațul. Nici măcar nu tresărise că de-abia o simțea pe față prin haină. Ulrike era mai moale decât vata pentru ea, în curând nici măcar atâta, își dăduse Rosa în final seama, în curând nu mai avea să simtă pe nimeni, nici măcar pe ea nu va mai reuși să se atingă, nici măcar o atingere ca de pană.

Apoi, ca și când un soi de înțelepciune divină se pogorâse pe buzele acelei femei atât de surescitată de obicei, Rosa prinse a explica înfierbântată într-o engleză amestecată cu portugheză o idee pe care avusese timp să o rumege deja în minte. Ideea venea cam așa: *aici* era la fel de natural să nu respiri pe cât era de natural să respiri *dincolo*. Cum *înainte* respiram fără să stăm pe gânduri, la fel *acum* nu respirăm și nici nu ne gândim că nu respirăm. *Cês entendem, né?* Această substanță din jurul nostru, *esta substância maldita*, este un fel de materie blestemată care ne afectează într-un mod foarte straniu. Dacă am putea lua o bucată din ea cu noi în momentul în care am fi aruncate înapoi de unde am venit – în acest moment, victoria strălucea în ochii Rosei Imaculada – cărțile lumii s-ar da peste cap. Toată știința ar trebui rescrisă!

Ochii Rosei Imaculada luceau. Vedea fulgerarea blitzurilor și roiul de reporteri atunci când ele șapte vor păși înapoi în lume. Vedea totul foarte clar, ca și când s-ar fi uitat la un reportaj la televizor. Vedea cum vor ieși la suprafață una câte una, ca cei treizeci și trei de mineri prinși în mina de cupru San José din Chile (printre ei se afla și un bolivian). Urmărise operația de salvare cu atenție, zăcând

Galben: cârligul ploii de lumină a compasiunii

Maimuna, Yalla nako Yalla jox yirmandeem!

În liniște, fără să miște, Shlomith își face apariția printre femei, lângă jeepul împotmolit în nisip. Degetele de la picioare îi sunt în aer, gamba lângă bara din spate, și astfel rândul este iarăși întreg. Polina stricase rândul mai devreme, pentru că nu voia să li se alăture din cauza fricii, pentru că nu îndrăznea să renunțe la spațiul alb familiar și sigur. Își deschisese ochii și începuse să vorbească.

Rândul este frumos precum cea mai frumoasă procesiune mortuară, trist precum cea mai tristă melodie, reconfortant precum sânul mamei natură. Rândul este complet. Femeile nu se tem.

Acolo undeva, acum o clipă – o eternitate, acum o secundă – s-au uitat iarăși una la alta. Maimuna la Wlbgis, Wlbgis la Polina, Polina la Shlomith, Shlomith la Nina, Nina la Ulrike: fiecare la fiecare. Se priveau, dar într-un mod diferit de cum o făcuseră mai devreme. Fără întrebări, fără să ridice din sprâncene. Fără priviri furișe și fără fugă de responsabilitate. Se asigurau, așa cum se asigură soldații care pornesc la atac că fiecare este pe deplin prezent, pe deplin treaz, că fiecare știe când trebuie să pornească, exact în același moment. Prin privire le arătau clar tuturor și în același timp și sieși că nimeni nu se va desprinde de grup, că nimeni nu se va pierde în propriile gânduri și va rămâne în urmă. Era vremea să-și ia rămas bun de la alb.

De unde acea siguranță și unanimitate bruscă? Nu știm. Există o mulțime de lucruri care nu sunt sub controlul

Albastru ca albastrul: lecție de iubire

Auf Wiedersehen, Ulrike!

A fost odată o fată mică și drăguță de 159 centimetri, Ulrike salzburgheza, pe care toată lumea o iubea. Toată lumea în afară de maleficul Adelwolf. Acesta râvnea la un singur lucru pe lume, și anume inelul magic pe care Ulrike salzburgheza se întâmpla să-l aibă. La începutul verii, înainte ca fata să pornească într-o călătorie periculoasă în pădurile vrăjite ale țării Germaniei ca să afle comoara iubirii, bătrâna ei bunică luă mâinile albe ca laptele ale copilei în palmele ei veștejite. „Fata mea, draga mea fată”, spuse baba, „îți dau acest inel magic drept cadou pentru împlinirea vârstei mature. Te va sfătui în momentele dificile ale vieții schimbându-și culoarea. Ai mare grijă de inel. Altul ca el nu mai există. Dacă îl zăpăcești, ești pierdută”.

Ulrike salzburgheza porni la drum. Umbla pe munte fără să se cruțe, călcând pe beșici, și verifica mereu mesajele inelului de pe inelarul drept. Când piatra inelului strălucea în negru, Ulrike știa că era *ängstlich*, anxioasă. Galbenul însemna o stare de spirit tensionată, *gespannt*, roșu nelinește, *unruhig*. Verdele deschis arăta că nu era prea obosită, *nicht stressiert*, verdele închis dezvăluia o stare de relaxare ușoară, *ein wenig relax*, iar albastrul închis afirma că fata era foarte relaxată, *sehr relax*. Ulrike salzburgheza vedea toate culorile inelului în călătoria sa pe munte, când tresărea călcând pe o creangă, când admira fluturii, când se holba la nori. Numai o singură culoare nu vedea, un albastru deschis care însemna un profund sentiment de fericire,

CUPRINS

I

- Dansuri macabre / 8
Shlomith se pregătește să-și împărtășească cunoștințele
(a șasea oară) / 14
Focul de tabără / 23
Mici povești în formă de rulouri cu scortîșoară / 46
Începe una dintre călătorii / 60
Ulrike se joacă de-a moartea / 64
Scurtă lecție despre respirație / 83
Inimă, o, inimă! / 86
Povestea inimii / 91
Estêvão Santoro vine în vizită / 101
Oneiron: prima victimă / 112
Zece motive pentru care Nina ar fi fost o mamă
nemaipomenită / 122
Apoi fu construită casa / 134
Vitrina cu tărie a Polinei / 155
Viața experimentală a lui Shlomith / 186

II

- Galben: cârligul ploii de lumină a compasiunii / 271
Turcoaz: când nimic nu este ceea ce pare a fi / 282
Albastru electric: dacă ai putea muri de ură / 292
Roșu cinabru, purpuriu, magenta: inima care a respins
arborii de eucalipt / 313
Albastru ca albastrul: lecție de iubire / 327
Alb: o nouă perspectivă asupra iubirii divine / 338
Negru: calea de ieșire / 349